ЦІНА 1 КРБ.

Перець

№ 4 КИЇВ, ЛЮТИЙ 1956

НЕ ЧІПАТИ

СМЕРТЕЛЬНО!

ЗДІЙСНЕННЯ ШОСТОГО П'ЯТИРІЧНОГО ПЛАНУ ОЗНАЧАТИМЕ ДАЛЬШЕ ЗМІЦНЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ МОГУТНОСТІ СРСР І ЙОГО НЕЗЛАМНОЇ ОБОРОНОЗДАТНОСТІ.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Здоровенькі були!

Лист міністрові торгівлі УРСР
тов. САХНОВСЬКОМУ Г. Л.,
міністрові місцевої
і паливної промисловості УРСР
тов. ГРИЦЕНКОВІ П. П.

Вельмишановний Георгію Леонідовичу!

Не менш шановний Павле Пилиповичу!

Чи знаєте ви, дорогі товариші міністри, що таке перо, звичайнісіньке металеве перо? О, перо, дорогі товариші міністри,— це така штука, без якої у наш культурний вік кроку не ступиш. Аж страшно подумати, що було б, якби ми раптом опинилися віч-на-віч з фактором безпер'я!

Ми стали б свідками великого недороду на літературній ниві, бо не всі ж письменники вміють сіяти «разумное, доброе, вечное» одразу на друкарську машинку.

Ми б не долічилися багатьох дуже цінних дисертацій і наукових трактатів.

Я не написав би вам «Здоровенькі були!» Захиріла б, занепала б діяльність наших потужних, многоштатних контор і канцелярій. Та канцелярій мені не шкода. Сім літ мак не родив і голоду не було! Жаль дітей мені наших маленьких. Безпер'я повернулося б проти них справжньою трагедією.

А чи знаєте ви, дорогі товариші міністри, що, завдяки вашим турботам, діло явно йде вже до цього? Переді мною лист учня другого класу Стьопи Мацюка з Грицівського району, Хмельницької області. Малий Степан гірко скаржиться, що в крамницях нема учнівських пер, що він мусить писати копіювальним пером і тому в нього виходять самі двійки з каліграфії. «А тепер пишу вже, дядю Перче, гусячим пером, бо й копіювальних не стало. Пишу й роблю клякси, пишу й плачу, бо гусячим писати не вмію і гусак наш дуже лютий. Поки зловлю його та вирву те перо, то він добре мене покусає. А тут ще тато допікають: «Нема в тебе,— кажуть,— Стьопо, царя в голові. Сказав би мені, я б поїхав у Гриців і купив би тобі цілу торбу пер». Але це так тільки говориться. Поїхали вони в неділю у Гриців. Шукали, шукали, але й там не знайшли учнівських пер. «Поїду,— кажуть,— ще в Шепетівку...» Приїздять з Шепетівки, а мати питають: «Ну, купив?» Тато тільки махнули рукою і сказали, що це в когось там в області нема царя в голові, коли до такого безглуздя допустилися. А в кого саме, то вже й тато не знають. Може, ти знаєш, дядю Перче?»

Казавши правду, спочатку я подумав, що це скандал місцевого значення. Ну, знайшовся у Хмельницькому якийсь тюхтій, прогавив, що в крамницях області вийшли учнівські пера, от і бідкаються діти. Я вже хотів було гукнути на хмельницьких товаришів: «За чим ви там дивитесь, люди добрі! За віщо ви маленьких кривдите? Як вам не соромно у наш час, у вік атома й напівпровідників, змушувати Стьопу гусячим пером писати?» Коли тут посипалися листи з Донбасу, з Одещини, Львівщини, Тернопільщини, з Буковини, з самої столиці — і все про пера, і все про пера. І писали ті листи все олівцями, все олівцями. Еге-ге-ге! Виявляється, що не тільки у Хмельницькій області,— по всій республіці немає в продажу учнівських пер.

Виявляється, що два поважні міністерства, внаслідок лінощів мислі, так спланували виробництво учнівських пер і торгівлю ними, що ні пером описати, ні в казці розказати!

— Не подумавши, й кілочка не застружеш,— казав покійний мій дід Перчило. Свята істина! Ось такечки, дорогі товариші міністри!

Привіт вам і найкращі побажання від душі і серця.

Од вашого ПЕРЦЯ.

НЕВДЯЧНЕ ГОРОБЕНЯ

Стрибаючи в саду навколо пня,
Мале Горобеня
З дорослим Горобцем зустрілось.
Не привіталось, не вклонилось,
З дороги не зійшло,
А надулось і стало проти.
Ще й почало пищати жвавороте —
Та так, щоб мамі чуть було.
А мама — тут як тут — на Горобця гукає:
— Зійди з дороги! Став — немов пеньок.
Не заважай — нехай дитя гуляє.
Скубни його, синок!

... На другий раз синок скубнув Синицю,
Що залетіла погуляти в сад
(Не обійшлось і тут без маминих порад:
— Скубни, не бійся — невелика птиця!).

Минали дні... В забавах рік минув.
І знов весна. Дзвенять сади піснями.
Синок підріс — і вже не раз скубнув...
Кого? — гадаєте.
Та маму ж, маму!
У мами сльози: — Де навчився він?
Дурне дитя, невдячне, несвідоме...

Ми згодні з мамою:
поганий в неї син.
Але хто ж винен в тому?

Павло КЛЮЧИНА.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

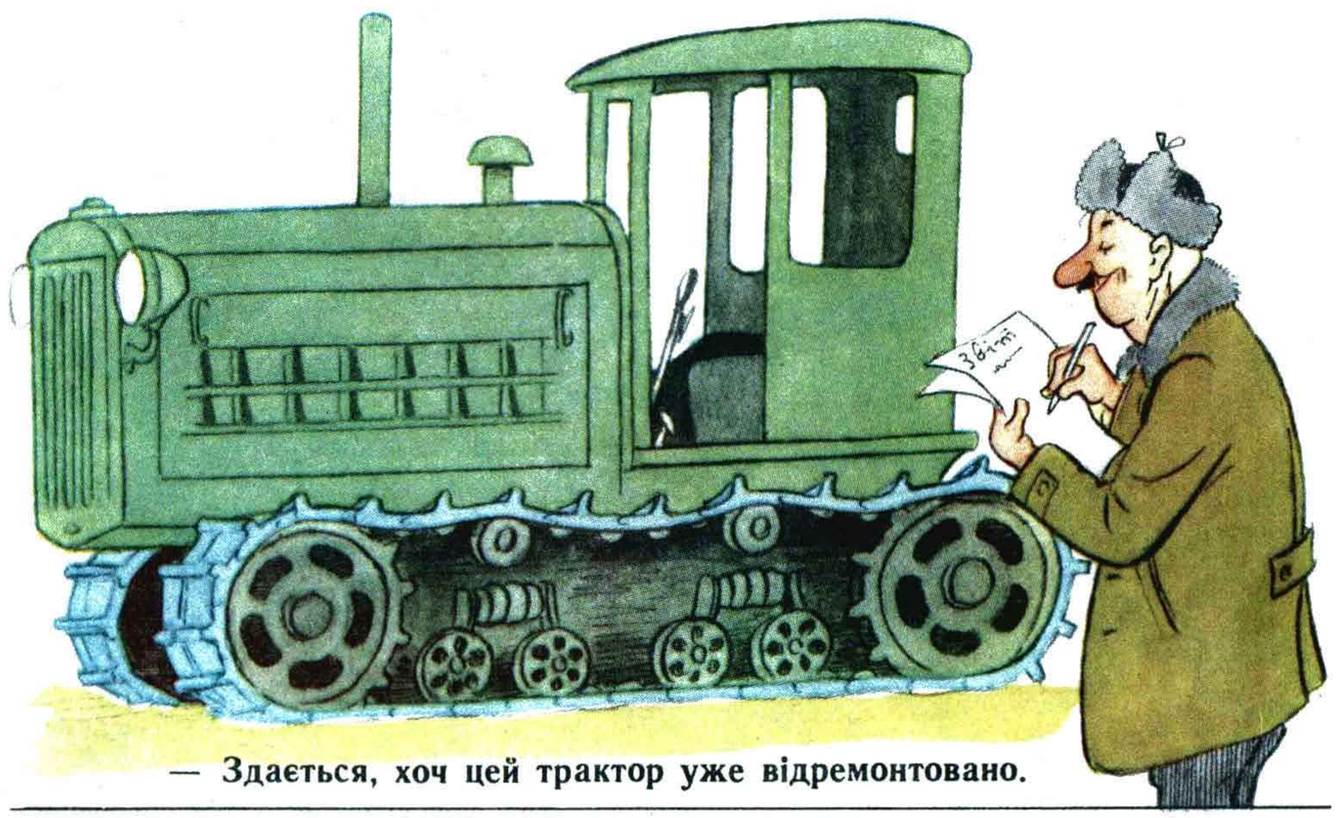

— Здається, хоч цей трактор уже відремонтовано.

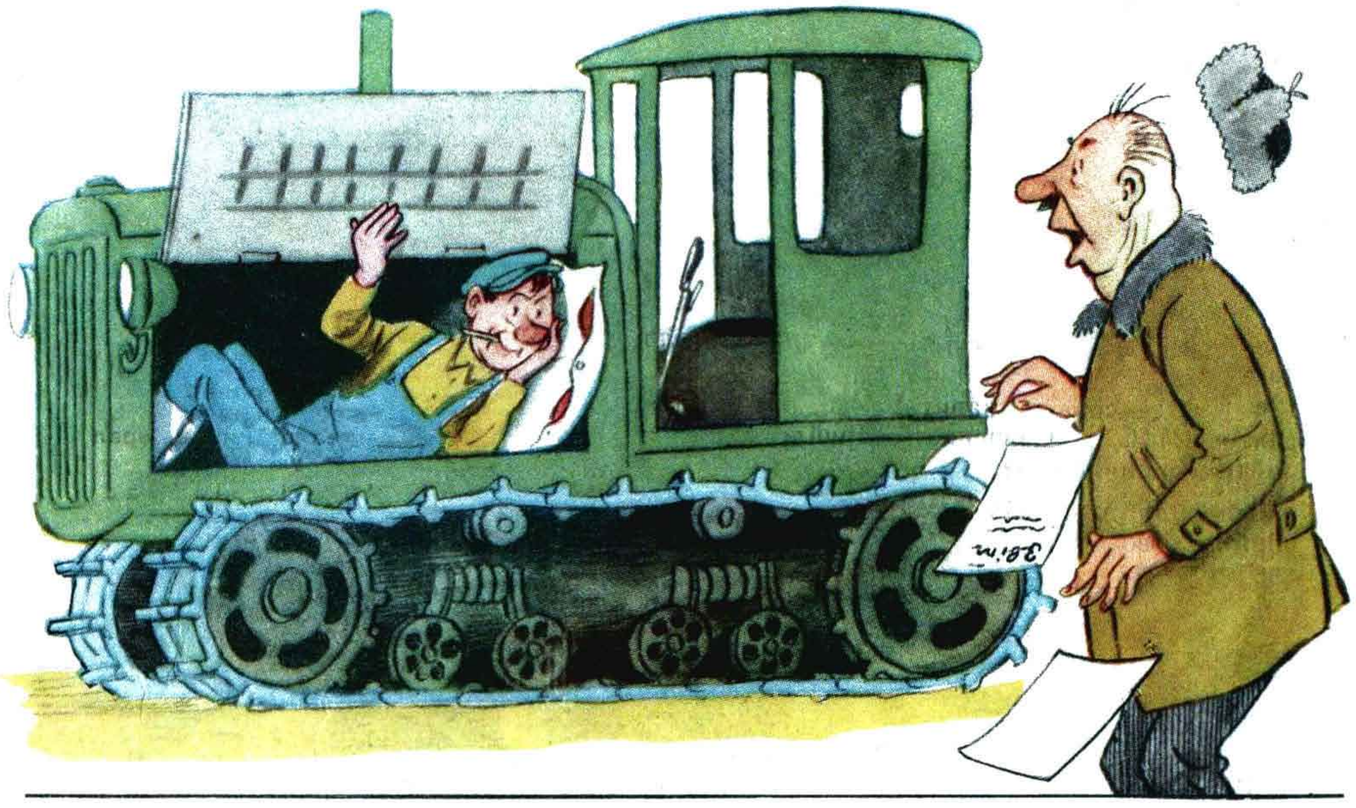

— Ні, запчастин немає!

Товариш керівний,
не треба вихвалятись,
Що до весни
устиг підготуватись,
Коли ти на низи
спустив
Велику скирту
директив!

Де ж собака зарита?

Ще в 1952 році засідало правління колгоспу ім. Кірова, Ічнянського району, Чернігівської області.

— Якось би нам та зробити водопровід до корівника і телятника,— сказав один із членів правління.

— А гроші на таке діло маєте? — запитав директор Ічнянської МТС, що саме нагодився.

— Аби вода була, а за гроші не турбуйтеся. І автопоїлки давно закупили,— відповів голова колгоспу Василь Залізний.

— Так завтра роботу почнемо! — бадьоро вигукнув директор МТС.

Сказав, як одрубав. Другого дня до колгоспу прибула бригада МТС під керівництвом Василя Перепадя і почала роботу. Правда, запал цієї бригади скоро згас, та все ж таки раз у тиждень або і в два тижні один або й два механізатори з'являлися на фермі.

На зауваження правління, що дуже повільно водопровід будується, бригадир Перепадя відповідав:

— Не забувайте, що робота трудомістка. Не горить же вам!

Та ось будівництву кінець. Запросили тваринники корівок поласувати свіжою автопоїлковою водою. Напилися корови, пішли, а вода з автопоїлок все тече й тече і корівник затопляє.

— Перша чарка колом,— сказав Перепадя.— Відрегулюємо клапани і нехай п'ють.

За тиждень відрегулювали. Пустили воду, але цього разу вона пішла не в автопоїлки, а прорвалася з труб у телятник. Та так пішла, що ледве встигли телят врятувати.

Хоч і не пішла вода туди, куди треба, але ж 5780 крб. колгоспних грошей пішли на рахунок МТС.

Настала зима. Вода, яка залишилася в підземних трубах, замерзла, і труби полопалися.

— Он де собака зарита! — резюмував директор МТС т. Савченко.— Прийде літо, зарийте труби глибше.

Прийшло літо. Відкопали труби, механізатори заново їх змонтували, а колгоспники глибше закопали у так звану «зону непромерзання грунту».

Ще раз включили воду. На цей раз вона пішла не в автопоїлки, а поза трубами — прямо в непромерзаючий грунт. І ще раз пішло з колгоспної каси 1338 крб.

А колгоспну худобу доводиться ганяти на водопій.

Так де ж все-таки собака зарита, товариші механізатори з Ічнянської МТС?

Мал. Л. КАПЛАНА

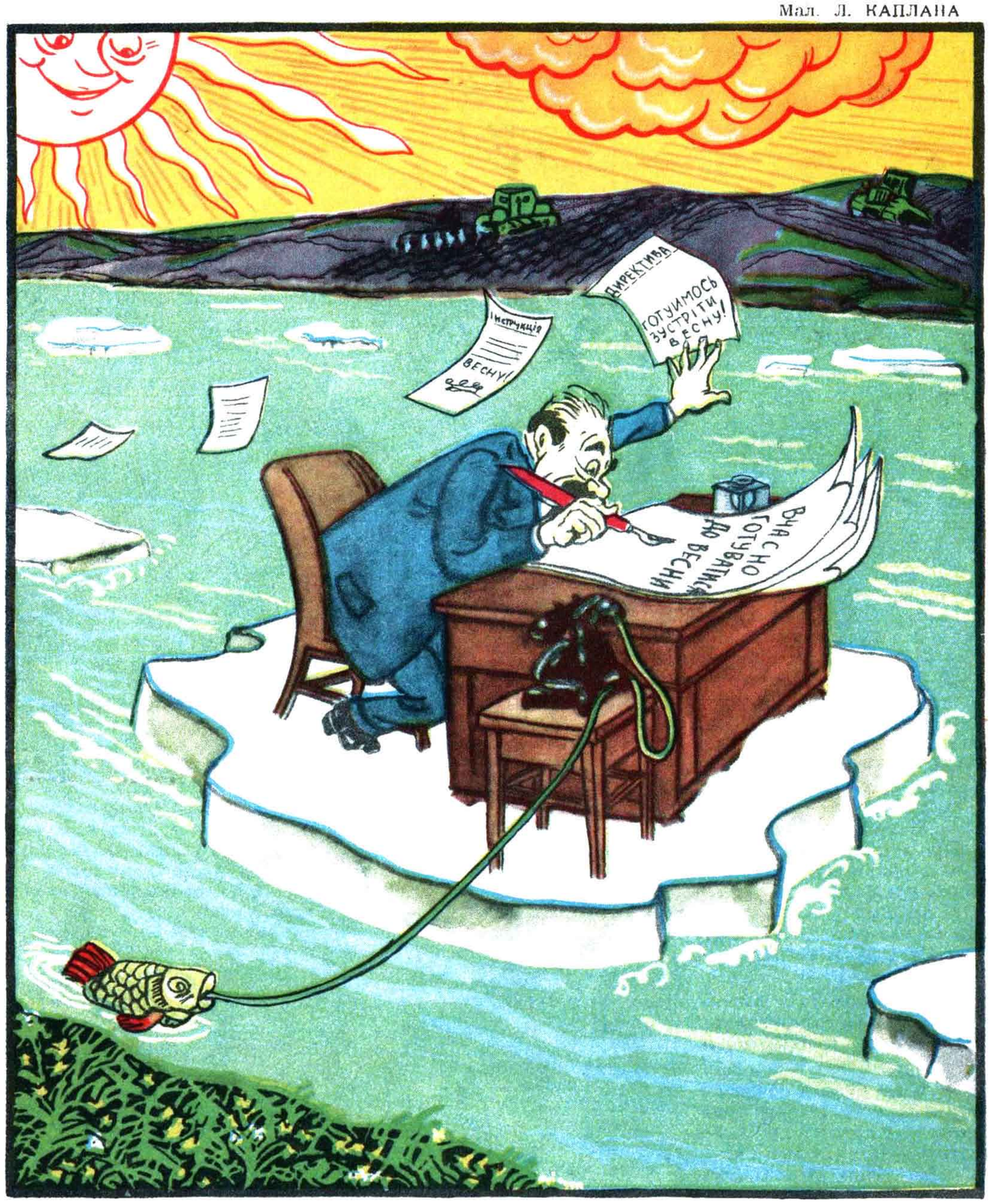

ПРИМЕРЗ...

Коментарі Заїзного Коментатора

(ЯК ІНОДІ СКЛАДАЮТЬСЯ ПРИМІТКИ ДО ТВОРІВ КЛАСИКІВ)

ЛИСТ ДО НЕВІДОМОГО

Автограф невідомий. Друкується вперше за копією, написаною невідомою рукою. Дата і місце написання невідомі. Орієнтовно датуємо між XVIII—XX ст. на тій підставі, що за неперевіреними відомостями саме в цей період жив і творив автор листа.

«Вчора прийшов до мене НН» — особа невідома. Є припущення, що НН — реакційний ліберал демократичного напрямку.

«Сьогодні під час роботи я багато курив...» — Що саме курив письменник, невідомо. Можна припустити, що курив він не сигари (їх курять переважно реакціонери), а співзвучні його демократичному світогляду дешеві цигарки (очевидно, з махорки). Як встановлено вченими, куріння — шкідливе для здоров'я. Отже, цілком вірогідна думка, що письменник почав курити під ворожим впливом буржуазно-ліберального оточення.

Адам — неіснуюча особа.

Єва — дружина неіснуючої особи Адама.

«Чи бачив ти Івана?» — Іван — ім'я, дуже поширене на Україні та в Росії. Серед Іванів було багато видатних людей — футболістів, редакторів, кіноакторів, шахістів та інших осіб, переважно чоловічої статі. Про якого саме Івана йдеться в листі — невідомо.

«...ти, брате, справжній осел!». — Осел — це свійська тварина з родини коней, невелика на зріст, з чотирма ногами, одним хвостом (позаду), великою мордою (спереду) і довгими вухами. Чи справді адресат був ослом, як стверджує автор, наукою досі не встановлено.

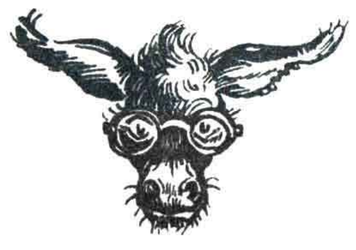

Ю. ІВАКІН.

НЕ ЗАНЕДБАЙ ТЯГЛО ЗАЛІЗНЕ, ТРАКТОРИСТЕ, НА БИТВУ ЗА ВРОЖАЙ ТИ ЇДЕШ В ПОЛЕ ЧИСТЕ!

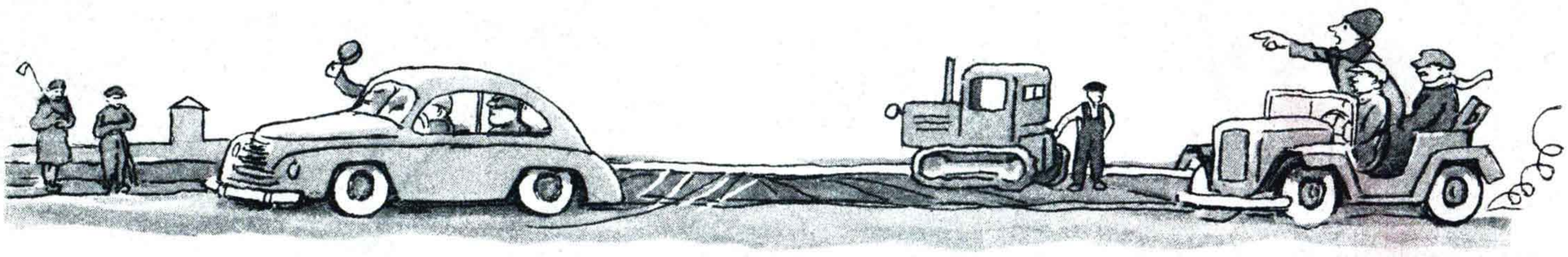

ПЕРЕКЕРІВНИЦТВО

У вагоні приміського поїзда, що йде до Тернополя, чути сміх. В одному з купе зібрався гурт. Ставний хлопець у лискучій ватянці розповідає:

— Орали ми цієї осені мало не до білих мух. Впоралися. Зупинили трактори край дороги, закурили. Коли де не візьмись машина. Шурх по асфальту і стала. У ній, видно, уповноважений якийсь. Виглянув з машини й гукає до нас, чому, мовляв, трактори стоять без роботи. А один наш тракторист, великий штукар, і каже:

— Міліція з тракторів номери познімала.

Приїжджий тільки посопів і буркнув:

— Неподобство! Я подзвоню начальнику міліції, а ви той, дєйствуйте! — І поїхав...

Коли сміх у купе вщух, тракторист, помітивши, що його сусіда в смушевій шапці не сміявся, пояснив йому:

— На тракторах, чоловіче, є лише інвентарні номери, до яких міліції немає діла...

— А це було в нас ще в перші дні організації колгоспу, — знову почав тракторист. — Орали люди кіньми. Випрягли їх погодувати. Коли це під'їхав до них представник і почав: — «Ви чому це дорогоцінний час марнуєте, золоту весняну днину втрачаєте, і всяке таке інше». Тоді один орач і каже: — «А як же його орати, коли одне колесо в плузі більше за друге?». Представник той чи уповноважений глянув та й питає: — «А ви голові заявляли?» А той йому: «Та голова наш і сам знає». «Знає, — каже, — і вирядив вас так орати?» «Та ж, як бачите, вирядив». «Ну, то я, — каже, — поставлю про нього вопрос!» — І подався.

Тракторист знову глянув на свого сусіда. який і цього разу не засміявся, і пояснив: — У плуга, товаришу, обов'язково одне колесо, котре йде в борозні, більше за друге. — Чоловік глянув насмішкувато на тракториста і відповів:

— Що ти мені тлумачиш витлумачене? Я більше забув, як ти, хлопче, знаєш. Чув я, люди, ці байки. Ще розповідають, як один уповноважений радив пшоно сіяти, а другий, ніби, приробляти дишла до борін, щоб рівно, мовляв, ходили. Плетуть люди для сміху. А на ділі воно ще кумедніше виходить. У нашому колгоспі уповноважених тих хто-зна й скільки.

— Що ж вони у вас у колгоспі роблять?— спитала молодиця в картатій хустці.— У нашому колгоспі уже давно уповноважених не було.

— А що вони мають робити? — відповів колгоспник.— Заважають голові працювати. З'їдуться ото, беруть з собою голову та й ходять по господарству. Прийдуть на ферми, а вони ще й досі не обладнані як слід. У свинарнику тісно, свиням чогось до харчів невистачає, цеглу гризуть. Там такі ями повигризали, що скоро на двір будуть вискакувати. Качани кукурудзи свиням дають неподрібнені. Ото льоха розгорне качан, як цукерку, зерна які вилущить, які ногами затопче та й кине. Уповноважені почнуть голові нашому тим непорядком очі колоти. Голова на свинарок нарікає. Покричать та й їдуть собі далі без довгого клопоту, бо й голова про це знає, і уповноважені знають, і свинарки голові голову прогризли... А подрібнювати качани в колгоспі так-таки нічим.

На новому свинарнику інша болячка: зробили там наспіх з товстелезних дощок височенні сажі (тільки матеріал змарнували). Так що не штука їсти зварити свиням, не штука і привезти з кухні, а штука нагодувати, бо мусить свинарка в кожний саж влазити. Не раз свині з рук відро виб'ють, доки свинарка добереться з ним до корита, бо їх поприбивали аж під стіною. Так на новому свинарнику щодня дебатують: чи вкорочувати дошки загороди на півметра, чи ні. Якщо зрізати,— матеріал шкода псувати, якщо ні,— свинаркам важко. Так-таки, нічого не вирішивши, йдуть уповноважені далі. На скотофермі точать дебати про водопостачання. Є в нас і труби, і башти, тільки води немає, все щось там псується та ламається. І знову уповноважені голові докоряють та ідуть далі на тік, де зерно чистять. А потім ідуть до контори, ще й там розмову мають, інколи навіть криком...

— Направляють колгосп,— зауважив один із слухачів.— Хто, значить, плечима, а хто очима. Нема води, то хоч мають про що говорити.

— А я, люди, дивуюся собі і міркую,— продовжував оповідач у смушевій шапці: — хто там за них у райвиконкомі та МТС діло робить, що вони в нас день у день сидять?

Тепер зима, та й ожеледь часто буває, їздити не дуже зручно. А в жнива ж оті уповноважені, було, як налетять із сварками та докорами, то голова не знає, кого й слухати. Кожен так і рветься колгоспом покерувати, гарячкує...

— Скільки ж їх у вас було тих уповноважених?

— Та я ж казав: на жнивах п'ятеро, нині троє, а повесні, думаю, більше буде. Як наїдуть якийсь день, то голова колгоспу не знає, кого слухати. Один керує, другий підкеровує, а третій аж перекеровує.

— А ви, товаришу, не теє? — недовірливо перепитав тракторист.

— Ну, не віриш, то приїдь подивися, — з серцем сказав колгоспник, — я з села Пронятина, з колгоспу «Радянська Україна», Великоглибочецького району.

* * *

Колгоспник з Пронятина правду казав. Аж занадто вже опікають уповноважені голову колгоспу «Радянська Україна». Бо, правду кажучи, в артілі, де є і спеціалісти сільського господарства, і механізатори, і практики хлібороби, — завідуючий торговельним відділом райвиконкому ні орач, ні помагач.

А як збереться таких «ні орачів, ні помагачів» кілька, то запитаннями, вимогами, вказівками та пересторогами так зашарпають голову, що не встигає й відповіді давати. Де вже тут подумати господарську думу самому чи з людьми порадитись — встигай лиш розпорядження вислухувати!

Виходить з того постійного гуртового перебування постійних уповноважених в колгоспі не допомога голові артілі, а справжнісіньке — перекерівництво.

О. РЯБУХА,
спец. кор. Перця.

Тернопільська область.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

РОЗУЧИВСЯ...

— Відколи став лектором, ми від нього живого слова не чули...

Пониквянські чумаки

ОСТАННІМ часом в селі Пониква можна почути таку пісеньку:

«Ой, не п'ються пиво-меди,
Не п'ється вода.
Прилучилась з Гавриловим
В Поникві біда!..»

Хто ж цей Гаврилов, про якого навіть пісню складено? Скажемо відразу: крутогорих, сивих волів, дерев'яного воза і довгого батога він не має. У Крим по сіль теж не їздить. Його «крутий чумацький шлях» простягся не в Таврію, а під солом'яні стріхи і черепичні дахи сільських хат. «Чумакував» він переважно на хрестинах та іменинах у селах Ясенів, Пониква, Суходоли. Гаврилов не якийсь там собі чумачина, а чумак ого-о-о! На всеньку губу чумачище! Відвідує хрестини не з порожніми руками й кишенями. Як годиться, як і треба в таких випадках, він бере з собою пива не пляшку-дві, а відразу... бочку. Хай усі знають, який «знатний» гість ощасливлює хрестини. Ще б пак!.. Кому ж тоді, як не йому, Миколі Вікторовичу Гаврилову — директору Пониквянського пивзаводу — ріками, як кажуть, пиво лити...

Отак наш чумачище пивгуляв, аж поки на завод не нагрянули ревізори. Вже як до них Микола Вікторович не підкочувався: й бархатного пивця їм, і горілочки, й коньячку ставив — не клюнуло, і в рот не беруть. Все риються в паперах, цокають рахівницею, до всього присікуються.

Через кілька днів ревізори написали акт ревізії. Гаврилов глянув на нього і за голову схопився: в акті значилось, що збитки становлять 470.693 карбованці і 79 копійок, і допущено понадпланових втрат пива 2.168 літрів. У Миколи Вікторовича аж похололо серце, підгиналися ноги... А що буде, як ревізори пронюхають про те, що в підвалі є 900 гектолітрів прокислого, непридатного до вжитку пива!?

І Микола Вікторович прожогом кинувся до свого кабінету. Процідив крізь зуби посильній:

— Чого стовбичиш? Виклич техкерівника й бухгалтера.

За якусь хвилину техкерівник В. Й. Піньковський і головний бухгалтер заводу І. М. Вітвер були вже у кабінеті.

— Що ж це ви, дружки, підводите мене, га-а!? — накинувся на них Гаврилов. — Кінці з кінцями не могли звести?!

— Винуваті, Миколо Вікторовичу, — дуетом протягнули техкерівник і головбух, — нічого не могли вдіяти. Всі фіктивні папірці ревізори виявили.

Розповіли вони й про те, як завідуючий складом готової продукції Антонишин розкрав пляшкового пива «Жигулівське» на суму 3.872 карбованці.

— Негайно покличте Антонишина!

Коли Антонишин зайшов, директора пересмикнуло:

— Ви що, розкрали «Жигулівського» на 3.872 карбованці?! Підводите мене.

— Не криюсь, Миколо Вікторовичу, перед вами я чистий, як дівоча сльоза, але ж і ви... той, — він хотів сказати «крадете»,— берете зі складу пиво на... хрестини й іменини, чи не так?..

— Мовчать! — налився кров'ю Гаврилов, — я директор, маю право!..

— А я — завідуючий складом, теж маю право! — не піддався Антонишин.

Чим би ця сварка кінчилася, тепер важко сказати. Відомо тільки, що коли про неї і про наслідки ревізії довідалися у Львівському міжобласному пивтресті, там відразу вирішили: сміття з хати не виносити. Гаврилова, Піньковського, Вітвера й іже з ними розтратників-пивоварів тишком-нишком звільнити з роботи.

Не притягати до відповідальності, не судити, як того вимагає закон і справедливість, а звільнити з роботи й крапка.

І керуючий міжобласним пивтрестом М. П. Плахов так і зробив. Гаврилов аж підскочив від радості: і риби наловив, і штанів не замочив! Вискочив сухим з води.

Уже, здається, і забулося все, і настрій до Гаврилова повернувся. Тільки чомусь частенько кривиться він, почувши пісню «Ой, не п'ються пиво-меди, не п'ється вода...»

Як би й справді з пониквянськими чумаками не приключилась біда!

Михайло ЛАТИШЕВ.

Львівська область.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Чого це тебе не видно в крамницях? Де ти пропадаєш?
— На складі...

ОТА САМА ВІВЦЯ...

Чи борються у нас з браконьєрством?

Борються!

Візьмемо, приміром, Вінницьку область.

На Вінниччині із числа активних мисливців виділено 916 чоловік громадських мисливських інспекторів, які добровільно виявили бажання слідкувати за виконанням правил полювання.

Сорок чоловік таких районних інспекторів затверджено постановами виконкомів районних Рад депутатів трудящих.

Близько тисячі громадських інспекторів на одну тільки область!

Це ж сила!

Можна до кожної дикої кози прикріпити інспектора, або навпаки дику козу до інспектора...

Проте браконьєрство, на жаль, не виводиться...

Народна мудрість частенько нагадує про одну усім відому вівцю, що може зіпсувати цілу отару. А коли ще та вівця чи баран та поперед цілої отари йде, тоді зовсім скандал!

Якась біда наслала на Вінниччину на посаду старшого мисливського інспектора обласного відділу сільського господарства громадянина Лісного В. П.

Що таке старший мисливський інспектор облвідділу сільського господарства?

Це значить, що решта інспекторів — усі молодші і під старшим ходять.

Громадські інспектори за час з 1 січня до 20 грудня 1955 року виявили 94 випадки порушення правил полювання і приймки незаконної мисливської продукції.

Штрафів накладено на 21.850 карбованців, покарано 8 мисливців (позбавлено права полювання на різні строки).

Інспектори за хорошу роботу преміюються.

От Лісний і почав командувати. Почав собі забирати преміальні, кого хоче, того штрафує, з кого захоче — штраф знімає і т. д.

Не роботу преміює Лісний, а могоричі.

Інспектори кажуть:

— Не будемо ми працювати на могоричі для Лісного!

І пішла вся робота на Вінниччині шкереберть!

Та воно й не дивно: з таким начальником не тисяча, а десять тисяч інспекторів справи не налагодять.

— Однаково проп'є! — кажуть...

Давайте так уже зробимо, щоб у мисливському хазяйстві на Вінниччині (і не тільки на Вінниччині) та порядок був.

Соромно перед дичиною!

ГОЛОС СПОЖИВАЧА

У деяких колгоспах і районах зібрали дуже низький урожай кукурудзи, хоч керівники цих районів і колгоспів запевняли, що вони горою стоять за кукурудзу.

(З виступів на республіканській нараді передовиків сільського господарства).

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

Свині: — От би покуштувати!

СТРОГИЙ ВИХОВАТЕЛЬ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

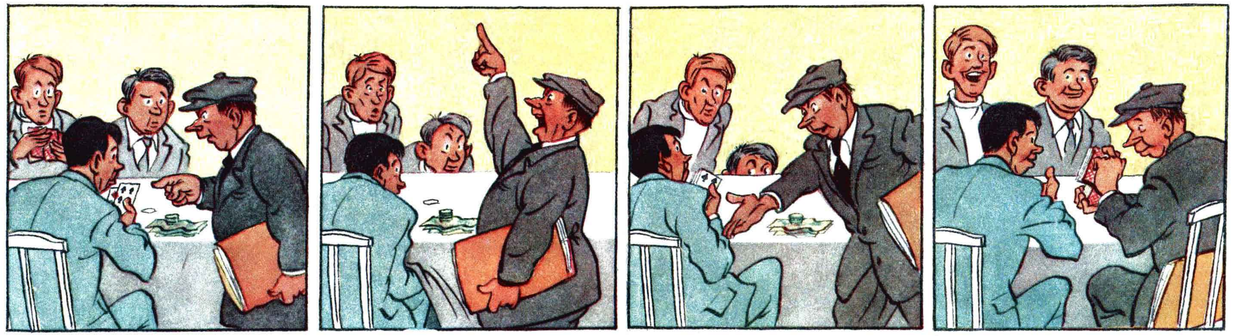

— Ви що, в гуртожитку в карти граєте?..

...В очко? На гроші?!.

...Ану дайте сюди карти...

...я здаю!

„Рекордсмен"

— Ну й заздрять вам усі, Миколо Спиридоновичу! Ну й заздрять! Та й як не заздрити. У всіх на устах тільки Софія Горобина. Сім з половиною тисяч літрів надоїла дівчина, це жарт? А в якому районі живе Горобина? В Луговецькому. А хто там головою райвиконкому? Микола Спиридонович Оцупок. Під чиїм керівництвом домоглася таких успіхів Софія? Під керівництвом Миколи Спиридоновича Оцупка! От воно й виходить...

— Нічого не виходить! — різко сказав Оцупок і нервово заходив з кутка в куток.

Його співрозмовник, голова Голубничого райвиконкому Семен Полікарпович Бідило, здивовано глянув на нього.

Обидва, і Бідило, і Оцупок, приїхали в обласний центр на нараду тваринників, зупинилися в одному готелі і навіть в одному номері. Нарада мала починатись аж завтра о дванадцятій годині дня, так що часу в обох голів було досить.

— Нічого не виходить! — знову сказав Оцупок і сердито зиркнув з-під насуплених брів на свого колегу.

Семен Полікарпович розгублено подивився на Оцупка і тільки руками розвів:

— Але ж усі газети пишуть... Портрети Софії не сходять з газетних сторінок.

— А я тут причому? — ще більше розсердився Оцупок.

— Ну, ну, ну! Скромність, звичайно, прикрашає людину, але скромність також потрібно обережно дозувати.

Микола Спиридонович все ще ходив з кутка в куток тісного номера і тільки сумно похитував головою. Вираз його обличчя говорив: «Чоловіче, чоловіче, нічого ти не знаєш, нічого ти не розумієш. Мовчав би ти краще, чоловіче, та дихав!» Та Бідило був не з тих людей, що люблять помовчати. Зовсім навпаки. Він, бувало, як вилізе на трибуну, то не згадуйте ні про який там регламент. То чого ж мовчати тут, коли про регламент і згадки не було. Отож Семен Полікарпович знову роззявив рота, але йому довелось відразу його закрити, бо Микола Спиридонович рішуче опустився в крісло проти Бідила і взяв його за гудзик піджака.

І почалась сповідь...

— Ви, Семене Полікарповичу, напевне, думаєте, що Оцупок купається зараз у променях Софіїної слави, як горобець у поросі, і ніг під собою не чує від щастя?

Вигляд Бідила говорив, що думає він саме так.

— Так-от, любий мій, ви глибоко помиляєтесь. Скільки неприємностей мені довелось пережити за останній рік, ви собі не уявляєте.

— Стійте, стійте,— не витримав Семен Полікарпович,— але ж за останній рік показники Софії Горобини майже потроїлись...

— Далась вам ця Софія,— скривився Оцупок.— Ви слухайте, не перебивайте. Я вам усе по порядку розповім. От ви про славу тут говорили. Мовляв, приємно, коли про тебе пишуть, говорять, інших закликають учитися у тебе. Ніде правди діти, всі ми люди і кожен з нас має якісь свої маленькі слабості. Отож і я мріяв... Думаю, поб'ю в нашій області всі рекорди по тваринництву. Доб'юсь таких надоїв, щоб у сусідніх районах тільки роти пороззявляли. Потрібно тільки підходящу доярку знайти в якому-небудь колгоспі, за допомогою з мого боку діло не стане, а там уже жми на всю котушку, став рекорда і баста! Да-а!.. Надої в моєму районі неважні були. Так, ледве за дві тисячі літрів від кожної корови перетягало. Самі розумієте, що примусити всіх цих корів доїтися відразу як слід — справа не легка. Тут не про рекорди думай, а про те, щоб їх усіх силосом нагодувати досита. А мене наче якийсь біс під ребро штрикає, каже: ошараш сусідів рекордом. Думаю, хай спочатку одна доярка покаже себе, а там далі видно буде. Да-а.

А тут саме в колгоспі «Вперед» приходить працювати на ферму Софія Горобина. І що ви думаєте! Молоде, зелене, а так взялося до діла, що в повітрі одразу рекордом запахло. Голова колгоспу цього, Гарасим Майба, вже хвалиться на пленумі: «У нас у колгоспі вже своя власна Надія Рева об'явилася!» Я викликав його і кажу: «Слухай, чоловіче, ти цій Софії Горобині виняткові умови створи! Щоб її група корів ні в чому не нуждалася. І дивись мені...» Ну, Гарасим Майба такий товариш, що йому двічі повторювати не треба. Він з півслова розуміє, чого начальство хоче. Гарасим навіть взявся комплектувати Софіїну групу з кращих корів колгоспу, але дурне дівчисько само не захотіло. «Я,— каже,— звичайних, рядових корів роздою як слід».

І правда, роздоїла. Спочатку районна газета про неї написала, Потім... Пам'ятаєте, як я виступив минулого року на сесії в області й козирнув Софією Горобиною? Так-от, з того й почалось. Надої ростуть, я від радості мало не танцюю, ладен гній з-під корів Софіїних вичищати, тільки б вона не зупинилася на досягнутому.

А вона й не думає зупинятися. Тут в обласній газеті підвальний нарис про нашу Софію з'явився, тоді в республіканській. Мигнуло й моє прізвище кілька разів на сторінках газет, і Майбине. Я тоді зовсім про район забув, всю увагу Софії віддаю.

А в районі справи не блискучі... Надої все ще низькі, а на фоні Софіїних досягнень взагалі мізерні. Силосування проходить так собі, через пень колоду, будівництво корівників занедбано, а я на все рукою махнув. Мені ніколи, я в усі дзвони дзвоню: «Рівняйтеся на Софію Горобину! Працюйте так, як працює Софія Горобина! Переймайте досвід Софії Горобини!» А в чому цей досвід полягає, вбийте мене, я й досі не знаю.

То був наш район середнячком, а то раптом опинився в центрі уваги. Їдуть до нас без кінця. І якісь кандидати наук з сільськогосподарських інститутів, і голови колгоспів, і працівники радіо, і голови райвиконкомів, і доярки, і завідуючі фермами, і журналісти, і репортери, і художники. Навіть два поети приїздили і один композитор. Одні їдуть вчитися, другі їдуть досвід переймати, треті — писати про нас, хвалити. А хвалити, власне, немає за що. Недоліків у нас в районі ще ого-го! Недоліків цих десятьом Софіям Горобинам не приховати, не те, що одній.

Отут слава й скінчилась, і почались неприємності. Першою ложкою дьогтю була стаття в обласній газеті: «Де послідовники Софії Горобини?» І все в тій статті правда, а я аж зубами заскреготів, ну, думаю, почалось.

І справді, почалось. Підняла нас Софія високо, і всі побачили наші недоліки. Голенькими ми стали перед цілим світом. Приїздять гості в район і виявляється, що районний готель не відремонтовано. Скандал! Він уже років п'ять не ремонтується й нічого, а тут якогось кандидата наук штукатуркою по голові огріло, а він в амбіцію. Скандал! Їдуть до нас і «ЗІМ'ами» і «ЗІС'ами», а дороги в нашому районі такі, що не приведи господи! Там гусеничним трактором не проїдеш, не те, що «ЗІМ'ом». А хто винен? Голова райвиконкому товариш Оцупок! Давай його сюди! Виявилось, що в райцентрі, в єдиній чайній, нічого, крім горілки, немає. Виявилось, що баня вже три роки не працює. І багато ще дечого виявилось. Здавалось би, яке відношення має краща доярка області до якоїсь там бані? Ага-а! А все це на мою голову впало.

І так уже повелося. До Софії їдуть кінооператори, а я їду на бюро обкому і там мені догану — бац! Чого тваринництво не піднімаєш до рівня Софії Горобини? Чому в неї послідовників немає? Софіїн портрет друкують в «Огоньку», а мені вписують стягнення. Про Софію пісні пишуть, а про мене — фейлетони. Ну-от! Досяг, одним словом, слави!

Микола Спиридонович зітхнув і, ламаючи сірника, запалив цигарку.

— А завтра на нараді що, ви гадаєте, буде? Софія у президії сидітиме, по радіо виступатиме, а мені таких чортів дадуть, що й не очухаюсь.

Відсіл розгублено стежив за синюватим димком, що вився на кінці цигарки.

Про те, що він теж збирався здивувати всіх рекордним урожаєм кукурудзи на одній невеличкій ділянці, Семен Полікарпович промовчав.

Микола БІЛКУН.

м. Вінниця.

СЕКРЕТ МОЛОДОСТІ

Омолодитися мій дід
Давно вже прагнув марно,
Він регулярно десять літ
Відвідував лікарні,
Він пив жень-шень,
пілюлі їв,
Тьопав кефір із миски, —
Але марнів, але худів
І схожий став на тріску.

Та обгасавши всі міста
В погоні за «секретом»,
Він молодим, нарешті, став —
Став... молодим поетом.

М. ЛАСКОВ.

м. Запоріжжя. Переклад з російської.

ЧОГО ЖОНА ДОПІКАЛА?..

У поетовім шпаргаллі
Вірш новий жона знайшла, —
В ньому до якоїсь Галі
Б'є любов, як з джерела.

Та поет не потерпає —
Він жоні доводить став,
Що для ревнощів немає
В даним випадку підстав,

Бо любов і образ Галі
З пальця виссав нашвидку —
Думав — може, у журналі
Надрукують річ таку...

Та жона й тепер, як завжди,
Допікає гірш вогню
Не за те, що каже правду,
А що пише він брехню.

М. БАРАНЧЄЄВ.

м. Крижопіль,
Вінницької області.

ВИПАДОК У РАДІОСТУДІЇ

Подекуди обласні редакції радіоінформації передають безграмотні сільськогосподарські поради.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Мікрофон: — Таке мелє, що й передати важко.

ПАМ'ЯТАЙ, ЩО ПІЗНО БУДЕ ДУМАТИ ПРО ХІМІКАТИ, КОЛИ В ПОЛІ ДОВГОНОСИК РОЗПОЧНЕ „ХАЗЯЙНУВАТИ".

РОЗМОВА З РЕДЬЯРДОМ КІПЛІНГОМ

Ти в творах ще живий?
Тоді, відомий брите,
Я хочу із тобою говорити.
У нас розмова дуже ділова.
Нагадую тобі твої ж слова:

«День-ніч, день-ніч ми ідем по Африці,
День-ніч, день-ніч — все по тій же Африці».
Ти крокував по Африці в ті дні,
Романтики шукаючи в поході
І селища лишаючи в огні,
І горе залишаючи в народі.
Ти крокував...
Листи і телеграми
До Лондона, як переможець, слав,
Романтику твою читали дами,—
У кого ж ти серця завоював?

День-ніч, день-ніч — Індія за горами.
День-ніч, день-ніч — все чужими долами.
Кати, кати... Чужою кров'ю
Омили ви свої діла
І землю ту, яку з любов'ю
Кохав індус, що зберегла
І Таджмагал, і давні тропи,
І свіжу вранішню блакить...
А ти прийшов туди з Європи,
Щоб все загарбать, полонить.

День-ніч, день-ніч йдуть колонізатори.
День-ніч, день-ніч все на тім екваторі.
Ми знаєм давність ту гірку:
їм снився Іран,
їм снився Баку,
Родючі далі неозорі
На азіатському просторі.

А ти, поет, надівши краги,
Не взнав своєї переваги
Над тим народом, що душив,
Де воював ти, їв і пив.

День-ніч, день-ніч — за морями, гонами.
День-ніч, день-ніч — з карними загонами.
А ти ж їх славив, скільки міг,
Вояку того, що поліг
В гарматному відлунні
Безчесно у Рангуні.
Ти все писав, як тільки вмів,
Народ вважав за дикунів...

Ти ще живий?
Тоді — устань,
На іншу Азію поглянь!

День-ніч, день-ніч — молода і зоряна.
День-ніч, день-ніч — в боротьбі не скорена!
Над Китаєм сяють стяги.
Стяги мужності й відваги.
Над В'єтнамом в'ються птиці,
Миру птиці-блискавиці.
Там, де Бірма неозора,
Встала райдуга прозора,
Сяє Індія красою
Над землею молодою.

Що ж, скажи, відомий брите,
Ти хотів їх покорити,
Ти хотів з землі їх стерти?..
Ти живий ще?
Ні, ти — мертвий!

Ярослав ШПОРТА.

Багдадський пакт веде до колоніального поневолення арабських країн.

Мал. К. АГНІТА

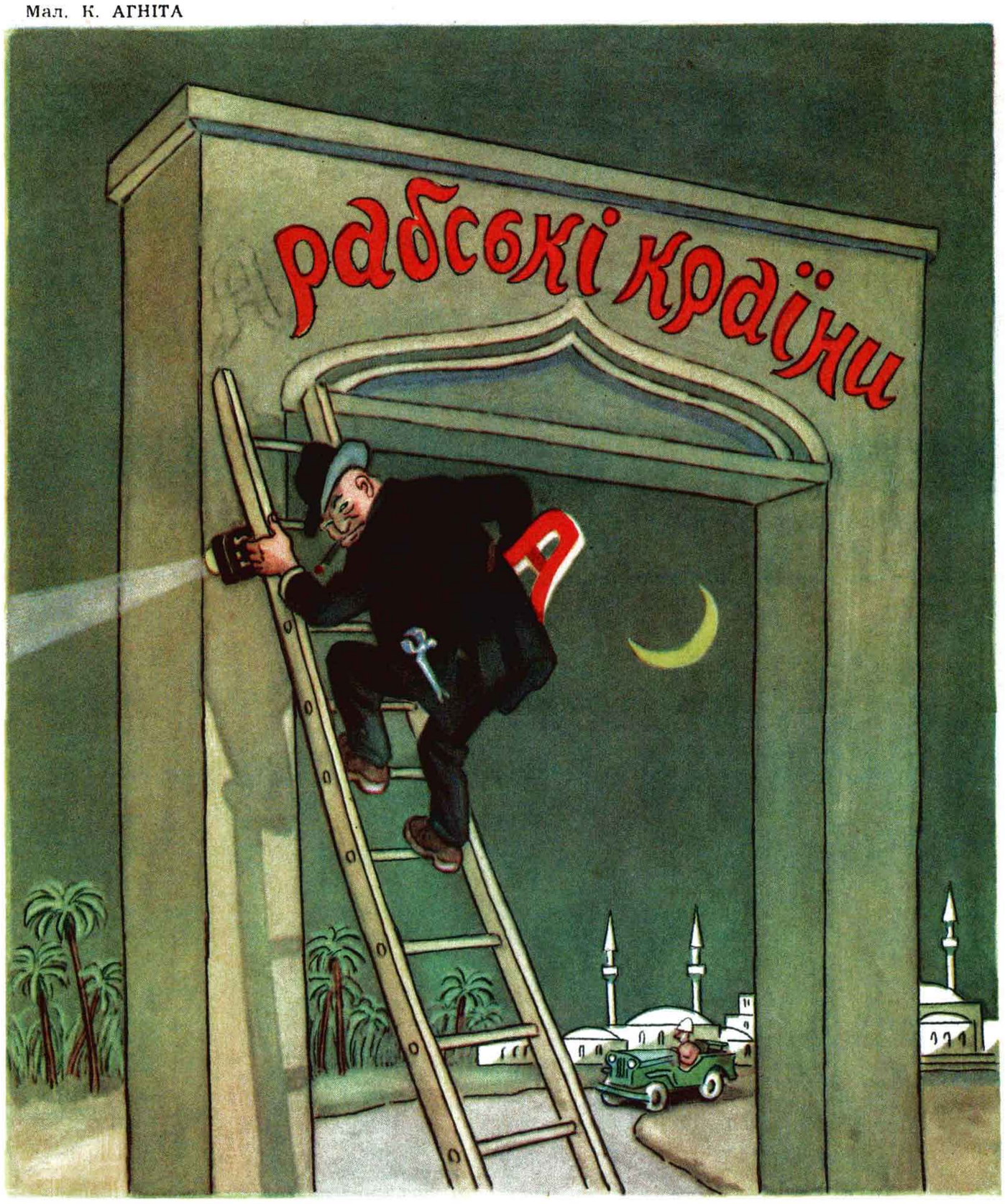

БАГДАДСЬКИЙ ЗЛОДІЙ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Держдепартамент США не видав віз на в'їзд до США радянським спеціалістам-шляховикам.

Зразок американського шляхового устаткування (явно застарілого).

ПОГАНО ЧУТИ

(ІТАЛІЙСЬКА КАЗКА)

Власник великого маєтку помітив, що кожного дня у нього з підвалу зникає по пляшці вина. «Це робота мого наймита!» — подумав власник. Побачивши його в хліві, хазяїн спитав:

Скажи мені, чи ти часом не знаєш, хто це щодня випиває по пляшці мого вина?

— Що, що?

— Питаю, чи ти не знаєш, хто випив у мене все вино?

— У хліві погано чути, господарю. Не можу розібрати, що ви кажете.

— А-а! Прикидаєшся, що не чуєш?

— Ні, хазяїне, перевірте самі. Ідіть на моє місце, а я вийду і питатиму вас знадвору. Переконаєтесь, господарю, що я не брешу.

Зробили так, як казав наймит, помінялися місцями.

— Чуєте мене, господарю?
— Чудово чую тебе!
— Справді?
— Справді.
— Добре! В такому разі скажіть мені: хто придбав маєток на крадені гроші?
— Що, що?
— Питаю: хто привласнив всю цю землю?
— Ти правий, юначе! Останні слова погано чути.

Переклад Л. ГОРЯЧКО.

САТИРА Генріха Гейне

До сторіччя з дня смерті
(1856—1956)

ДО ТЕЛЕОЛОГІЇ

(УРИВОК)

Дав господь нам пару ніг,
Щоб ходити кожен міг,
Щоб ми всі на однім місці
Не стояли без користі,
Бо щоб так собі стояти —
Одну ногу досить мати.

Пару дав нам бог очей
Для пізнання всіх речей,
Бо щоб книгам віри йняти —
Одне око досить мати.
Очі дав нам бог для того,
Щоб могли ми бачить ясно,
Як для роду для людського
Він цей світ створив прекрасно.
Та і в місто як ідеш,
Обома дивися теж,
Бо наступиш мимоволі
Кому-небудь на мозолі
(І такий буває клопіт,
Як намуля ногу чобіт).
Дві руки дано всевишнім,
Щоб добро творили ближнім,
Не для того, щоб до себе
Все горнули без потреби,—
Та загреби в світі є,
Хай їм дихать не дає!
(Їх наймення називати,
Признаюся, страшнувато,—
Їх би вивішати всіх,
Все ж то панство, як на гріх:
Меценати, філантропи,
Люди честі, цвіт Європи,
Та нема на них петель
Із німецьких конопель).

Дав нам бог один лиш ніс,
Щоб у склянку він уліз;
Якби ми були двоносі,
Все вино б тут розлилося.

Дав нам бог один лиш рот,
Щоб не балувать народ,
Бо й з одним народ той всує
І ласує, й галасує,
А дворотий поготів
Жер би й пер би, що хотів.
В кого в роті їжі повно,
Той безмовний, безумовно,
Якби ж два роти були,
То ураз жери й мели.
Щоб у нас був гарний слух,
Дав господь нам пару вух —
Пристрій точний, симетричний
І на диво симпатичний,
Хоч людина до осла
В цій красі не доросла.
Ох, яка чудесна штука
Слухать Моцарта чи Глюка!
Але слухать несусвітню
Нашу музику новітню,
Гавкіт журний, нявкіт жальний,
Рявкіт гемороїдальний,
Що створив наш геніальний
Композитор Мейєрбер,—
Краще буть без вух тепер!

Переклад М. ЛУКАША.

ЮДОЛЬ ПЛАЧУ

В щілини вітер дме нічний;
На темному горищі
Дві бідолашні душі лежать —
Як вони тільки живі ще!

Говорить перша бідна душа:
«Міцніш обніми руками,
Диханням теплим зігрій мене,
До уст припади устами».

Говорить друга бідна душа:
«Коли в твої очі гляну,
Злидні й біда покидають мене,
Земні мої болі тануть».

Було там цілунків, а більше плачу,
Там чулись зітхання і крики,—
Сміялися й навіть співали вони,
І, врешті, замовкли навіки.

Уранці комісар прийшов,
Хірурга привів з собою,
І той хірург констатував,
Що вже захололи обоє.

«Жорстока стужа,— він пояснив,—
До того ж недоїдання
Причиною смерті були,— це все
Прискорило їхнє конання.

В таку холоднечу,— додав хірург,—
Слід ковдрами укриватись
Вовняними; не завадило б їм
І краще харчуватись».

Переклад М. ЗІСМАНА.

* * *

Кинь, мій друже, співи звичні,
Про кохання — ні рядочка!
Ти ж сидиш на темі вічній,
Як сидить на яйцях квочка.

Як полупляться курчата,
Та урозтіч, та пищати!
Ти ж за крильця їх, за ніжку,
Хап та хіп — і всіх у книжку.

Переклад М. ЛУКАША.

* * *

Вони мене вчили, поради давали,
І так любили, так шанували,
Вони казали: «Друже, кріпись,
Ми допоможем тобі колись».

Якби я ждав від них допомоги,
Давно б уже міг простягнути ноги,
Та от зустрівся мені чоловік,—
В труді помічник і в біді рятівник.

Чудесний друг! Йому я завдячую
Насущним хлібом, в житті удачею,
Розцілував би його я з чуттям,
Та це неможливо, бо друг той —
я сам.

Переклад М. ЛУКАША.

ЗАЖДІТЬ ЛИШЕНЬ

Я тільки блискаю чудово,
Але гриміти б не зумів?
Ви помиляєтесь, панове,
Талант я маю й до громів!

Переконаєтеся в цьому,
Коли настане слушна мить:
Мій голос гряне в слові грому,
В пориві шторму прогримить.

Шалена буря залютує —
Дуб не один повергне ниць
І не один палац зруйнує,
Чимало рознесе дзвіниць!

Переклад М. ЗІСМАНА.

Перечниця

ПУСТОМОЛОТИ

Усе товаришеві Таратуті прийшлося до серця: і мальовничий краєвид, і тиха річка Прип'ять, і невеличка, але по-діловому гомінка станція Янів.

— Кращого місця і шукати не треба,—погодився він.— Отут на станції Янів ми й розпочнемо будівництво.

Так керуючий Київським облмлинтрестом т. Таратута приступив до виконання рішення про будівництво вальцьового млина, який має обслужувати три райони — Новошепелицький, Кагановичський і Чорнобильський.

Було це, між іншим, ще в 1953 році.

А тепер — 1956-й.

Що за цей час зроблено?

— Зроблено ось що,— пояснить вам керуючий облмлинтрестом.— Приставлено сторожа до трьох кам'яних будинків, які місцеві організації виділили нам для млина.

— А ще що зроблено?

— Ще, значить, сторожеві тому наказано, щоб він пильно стеріг будинки.

— Ну, а ще?

— Ще його, сторожа, попереджено, що в разі, коли з тих будинків хоч одна пилинка впаде, то...

— А коли, все ж таки, розпочнеться будівництво млина?

— Будівництво? А як його розпочнеш, коли ще й проекту немає?..

Словом, чим більше говориш з керівниками облмлинтресту, тим більше переконуєшся, що молоти вони добре вміють.

Язиками.

А от, коли від слів треба перейти до діла, то тут вони, як кажуть,— ні кують, ні мелють...

ЛЕДАЧА ЗАДАЧА

Є ж такі каверзні задачі... Ось послухайте.

У місті Жданові, Сталінської області, на вулиці Котовського стоїть велика, світла, з просторими класними кімнатами, учбовими кабінетами, спортивними та іншими залами середня школа № 37. Хороша, дуже хороша школа. Жаль тільки, що багато класних кімнат у ній порожні — невистачає учнів, щоб їх заповнити.

А через дорогу, по тій же вулиці Котовського, у невеличкому, колись житловому будиночку тулиться початкова школа № 15. Тут теж вчаться діти. І чим більше вони вчаться, тим менше розуміють, чому в них у школі мусить бути густо, а в сусідній — пусто. Невже дорослі не в силах розв'язати таку нескладну задачу? Невже не можна учнів початкової школи перевести в незайняті класи середньої школи № 37, а приміщення, яке вони займають, передати тим, кому воно більш потрібне?

Виявляється, — можна. Дорослі дяді й тьоті із Сталінського обласного відділу народної освіти про це вже думали і навіть прийшли до висновку, що від такого злиття обох шкіл виграють не тільки учні, але й держава: щорічно буде заощаджено понад 150 тисяч карбованців.

Однак, ретельно вивчивши умову задачі, дяді й тьоті з облВНО не дуже квапляться розв'язати її. У 1954 році зав. облВНО т. Євтухов все думав та примірявся. І тільки у 1955 році, в листопаді, нарешті, підписав наказа про злиття шкіл. А через місяць, у грудні, знову передумав і скасував його.

Так задача про злиття шкіл і залишилася нерозв'язаною.

Ну ж і ледача задача!

Мал. С. САМУМА

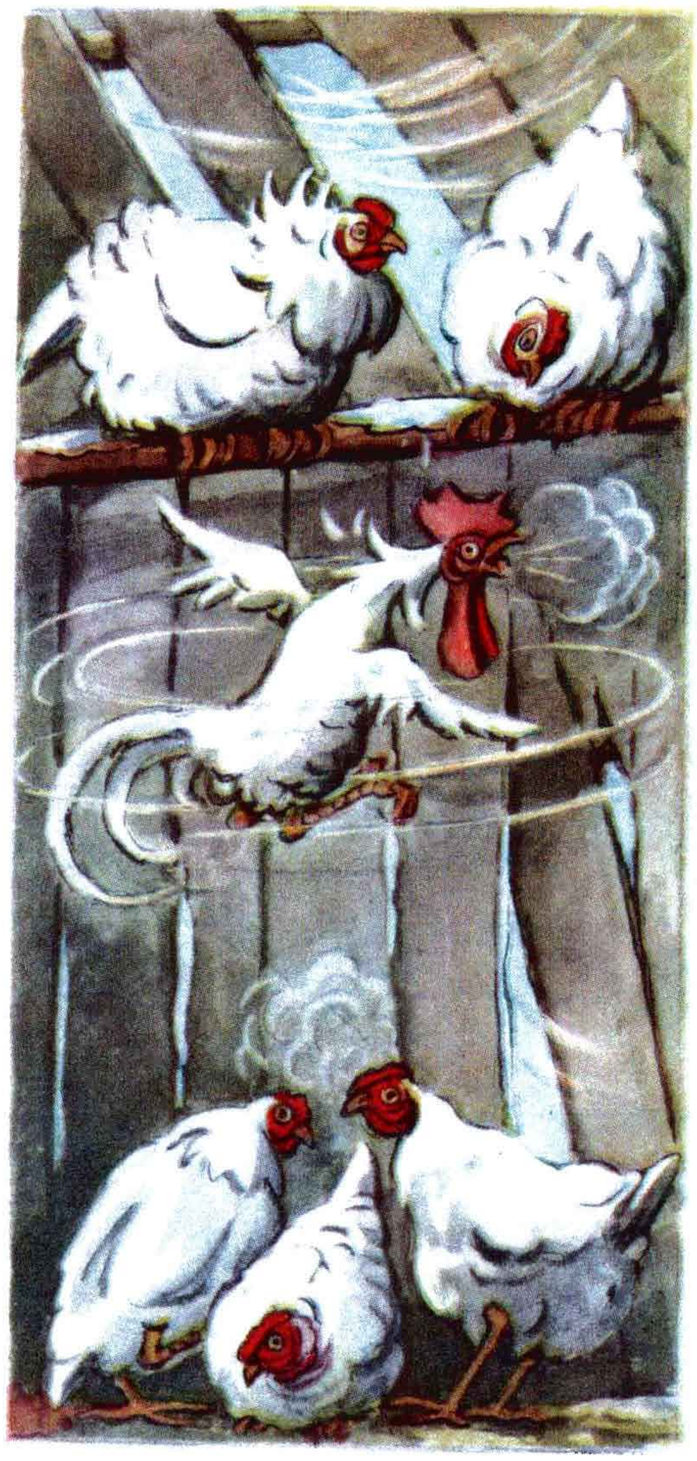

— Чого це наш півник так довго літає?

— Гріється.

А ще нам пишуть...

...що начальник Південно-Західного тресту підприємств промбудматеріалів Міністерства транспортного будівництва, одержавши з Київської міськради ділового листа, скипів і підскочив аж до стелі, бо в листі було неправильно написано його прізвище.

Не виконав начальник того, що просила міськрада, а повернув їй листа, ще й приписку зробив: «працівникам виконкому пора знати, що в Києві нема нач. тресту Марищенка, а є Нурищенко».

І справді: давно пора усім знати, що в Києві є така велика бюрократична шишка!

...що районна дитяча бібліотека у Путилі (Чернівецька область) нараховує 14 тисяч книг, чотириста з гаком читачів, всього одне вікно й три стільці (більше в ній не вміщується). Голову райвиконкому т. Ткаченка й завідуючого відділом культури т. Левіна це не турбує. Вони люди дорослі, солідні, в ту бібліотеку не заглядають, дитячих казочок не читають. Це, мабуть, тому, що самі вміють про своє чуйне ставлення до культури такі казочки складати, що навіть дорослі дяді роти роззявляють, слухаючи їх.

...що Чугуївським «Сільенерго» (на Харківщині) керує директор Власов. Дуже це могутня людина. Захоче — гудуть в районі машини, працюють мотори, горять вогні. Не захоче — замовкають машини, зупиняються мотори, гаснуть навколо вогні. Струмом він крутить, як циган сонцем. Тільки Печенізькому маслозаводові його світлові фокуси завдали за рік збитків до 40 тисяч карбованців.

Словом, «Сільенерго» виходить у цього директора навиворіт: «сіль» є — насолив усім понікуди, а «енергії» — як кіт наплакав.

Перечниця

БЕЗ МІТЛИ — НЕ БУДЕ ДІЛА...

Навряд чи можна вважати трудомістким процесом викидання державних грошей на вітер. Але директор Підвисоцького вапнозаводу (на Тернопільщині) т. Ніколаєв схильний до думки протилежної. Він навіть розпорошування грошей примудрився механізувати.

Трохи не шість десятків тисяч карбованців пустив він на вітер за допомогою шарової лопати: купили ту лопату, притягли на завод і поставили просто неба, щоб загартовувалась на дощах і вітрах, служила поживою для ненажерливої іржі.

Вісім тисяч карбованців «вивантажив» він із заводської каси двома транспортерами. Транспортери, придбані заводом, спіткала доля дорогої лопати: іржа ріже їх також безжалісно.

Тридцять тисяч карбованців перемолов директор вібромлинами, придбаними хто-зна й для чого. Робітники, наприклад, заявляють, що ті млини потрібні заводові, як возові п'яте колесо...

Всі механізаторські трюки директора перелічити важко. За останні три роки завод витратив понад двісті тисяч карбованців на нові машини, і всі ті машини не працюють.

Весь вогонь своїх душ керівники заводу скерували на допотопну кільцеву піч: завжди ремонтують її і завжди — абияк. П'ятдесят тисяч карбованців спопелили тими ремонтами, а вона, гемонська, все валиться.

Затіяли недавно будувати на заводі шахтні печі. Спочатку котловани під фундамент викопали; потім ті котловани засипали і після трудів гарячих подалися грітися до старої печі...

Багатьма механізмами збагатився Підвисоцький вапнозавод — є транспортери, є вібромлини, є шарова лопата... Лише мітли добрячої, що могла б пустити на вітер безладдя й безгосподарність, поки що там не видно.

Чудеса в решеті

НАКАЗ — НА ПОКАЗ

«Наказ № 137
від 16 грудня 1955 року.

§ 1

З 16 грудня 1955 року переходжу на посаду головлікаря райлікарні, звільняючись від посади заврайздороввідділом з цього ж числа.

§ 2

З 16 грудня 1955 року звільнити т. Степанюка В. М. від обов'язків головлікаря райлікарні і перевести на посаду завідуючого райздороввідділом.

Зав. Козятинського райздороввідділу
І. Слуцький».

Бачте, який великодушний зав об'явився в Козятині.

Одним розчерком пера, самовільно віддав підлеглому свого портфеля: на тобі, мовляв, керуй відділом охорони здоров'я на здоров'ячко, а я що ж... я сяду на нижчу посаду. І все це зроблено лише тому, що головлікар одержує вищу зарплату.

Утнувши такого чудернацького наказа, самозвільнений з посади завідуючого І. Слуцький з повним правом може заявити:

— Ми люди скромні,— нам потрібні гроші...

ПОШТА ПЕРЦЯ

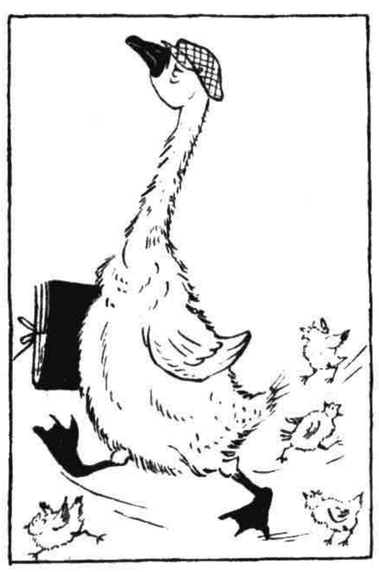

ДЯДЬКУ ПЕРЧЕ!

У Нижнівській середній школі в минулому році було два інтернати: один — для дівчат, другий — для нас, хлопців. Наш інтернат, на нашу біду, сподобався голові сільради Скибі Михайлу Івановичу. А Михайло Іванович у свою чергу сподобався голові Тлумацького райвиконкому Прокопенкові Григорію Павловичу. Отож узяв старший голова молодшого голову та й поселив його у нашому інтернаті, а нас перебазували в те приміщення, де влітку була... колгоспна птахоферма.

Нам здається, що голова виконкому тут розміркував не зовсім правильно. Якщо він справді вважає голову сільради такою великою птицею, що для неї можна дітей з інтернату виселити, то чи не краще було б поселити не нас, а цю птицю на колгоспній птахофермі?

Як ти думаєш, Перче?

За дорученням мешканців курячого інтернату:
І. ГОЛОВАТИЙ, В. КРИЖИК.

Станіславська область.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Чи повіриш ти, що рядовий комунгоспівський кінь, два роки тому вбитий автомашиною, і досі ще ніяк не може покинути списки живого інвентаря?

Не дає йому вмерти не м'якосердий конюх, а люди, які покійного Орлика і в очі не бачили. Суддя Вербського району, Ровенської області, т. Мерщенко (де жив шофер — конячий убивця) і прокурор Кременецького району на Тернопільщині не дають міськкомунгоспові юридичних підстав для списання покійного Орлика.

Що суддя ухвалить, то прокурор опротестує. Уже в справу конячого безсмертя втрутився арбітраж, але кінця й краю справі не видно, тільки судові витрати ростуть.

Ій-бо, треба мати кінську голову, щоб додуматися до такого!

А. ХИМИЧ,
директор Кременецького комбінату комунальних підприємств.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ У «Перці» № 18 (1955 р.) було вміщено фейлетона «Роздвоєні особи». В ньому розповідалося про те, що деякі директори МТС Львівської області безвідповідально, не по-державному поставились до відправки комбайнів на збирання врожаю в інших областях.

При перевірці факти повністю ствердились. Наказом по обласному управлінню сільського господарства директора Підкамінської МТС т. Подоляка з роботи знято.

★ У фейлетоні «Комбінація в комбінаті» («Перець» № 21 за 1955 р.) розповідалося про те, що директор Хмельницького міськпромкомбінату т. Шрага продав різним організаціям оцинковану бляху, взявши за неї гроші, як за ночви.

Рішенням виконкому Хмельницької міськради т. Шразі за ці незаконні операції оголошено догану, а старшого бухгалтера Чепизубова попереджено.

★ Про те, що козинська промартіль «19 березня» не виконує плану, а в. о. головного інженера Ровенської облпромради т. Панченко М. І., виїжджаючи на місця, не подавав допомоги артілям, писалося в замітці «Прибіг, підтримав, допоміг...» («Перець» № 22 за 1955 р.)

Як повідомив голова правління Ровенської облпромради т. Ткач, технкерівника промартілі «19 березня» т. Дудка М. С. за це з роботи знято, а т. Панченкові М. І. оголошено догану.

★ У листі «Дорогий Перче!» («Перець» № 23 за 1955 р.) було піддано критиці керівників деяких радгоспів та колгоспів Барвінківського району на Харківщині, які довгий час не вивозили мінеральні добрива з станції Гаврилівка.

Наказом міністра радгоспів УРСР т. Коваля директорові радгоспу «Соцнаступ» т. Жиленкові оголошено догану й попереджено, що, коли найближчим часом не організує вивозки міндобрив, справу буде передано слідчим органам для притягнення його до судової відповідальності.

★ «Ні сват, ні брат» — під такою назвою в № 24 журналу (за 1955 р.) було вміщено фейлетона про директора Осипенківського Першотравневого заводу Матузкова І. Г., який протягом двох років витратив на ремонт заводського будинку, де він проживає, 45.700 крб.

Бюро Осипенківського міськкому КП України, обговоривши фейлетона, визнало критику правильною. За надмірності у витратах державних коштів на т. Матузкова І. Г. накладено партійне стягнення.

★ У тому ж номері журналу в замітці «З новим раціоном!» розповідалося про безладдя на тваринницьких фермах колгоспу ім. Кірова (Шрамківський район на Черкащині).

Секретар Шрамківського РК КП України т. Куліш повідомив редакцію, що факти повністю ствердились. Заступника голови колгоспу по тваринництву Білокура М. І., завідуючого свинофермою Єсика, завідуючого молочно-товарною фермою Коваля М. М. з роботи знято й притягнуто до кримінальної відповідальності. Зоотехніка Литвина Ю. С. з роботи знято. На голову колгоспу т. Довгого О. М. накладено суворе партійне стягнення.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Ти недавно їздив по Донбасу, побував на шахті 17-17-біс (тресту «Сталінвугілля»), але в наше селище, розташоване біля шахти, під Лідіївкою, так і не заглянув. За це ми, жителі селища, на тебе дуже сердимось.

Якби ти завітав до нас, ти б узнав багато більше про наших керівників і про те, чому шахта відстає. Сказати сором, але селище наше досі назви не має. З водою у нас дуже сутужно (доводиться за три кілометри по неї ходити), з світлом — ще гірше: поблизу гудуть проводи високої напруги, а ми світимо каганцями. Недалеко, на шахті, виспівують репродуктори, а у нас радіо немає.

Зніми, Перче, шапку, поклонися керівникам нашого тресту, запроси їх до нас у гості, хоч на часинку. Скажи, хай приїздять коли їм зручніше, навіть увечері можна. Хоч на вулицях наших і темно, гуль вони собі не понабивають, бо у нас — ні стовпів, ні проводів...

ЖИТЕЛІ СЕЛИЩА.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Порадь, як нам віддячити директорові Великоберезнянської МТС т. Білану за його невтомні турботи про наш колгосп «Червоний партизан». Коли вибули з ладу дві колгоспні сівалки, МТС їх тут же відремонтувала. І зробила це так, що більше ті сівалки ніколи вже ремонтувати не доведеться. Стоять вони й ждуть, коли їх заберуть агенти «Металолому»... З такою ж ретельністю відремонтувала нам МТС і молотарку.

Але ще більше вдячні ми директорові МТС за механізацію подачі води на тваринницьку ферму. Нічого він не пошкодував для нас: і насоса дав, і труби, і слово честі дав, що ось-ось у нас почне працювати водопровід.

Та скоро вже другий рік мине, а оте «ось-ось» все ніяк не настане...

Носять наші доярки воду відрами і співають хвалу директорові МТС т. Білану, який старанно допомагає нашому колгоспові. Щастя директорове, що він тієї хвали не чує!

В. ШЕРЕМЕТ,
секретар парторганізації.
Закарпатська область.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Запитай, будь ласка, у керівників Брусилівського і Корнинського районів, на скільки підвищили врожайність колгоспних ланів оті 1300 тонн мінеральних добрив, які були придбані ще в березні минулого року.

Якщо брусилівські й корнинські керівники не зможуть тобі відповісти на це запитання, то довідайся, чи не забули вони взагалі про ці добрива? Скажи їм, що воно ще й досі височенною горою лежить на станції Скочище, псується й захаращує під'їзні шляхи.

Може, Перче, ти б підкопався під цю гору і допоміг пересунути її на колгоспні поля? Зніми, будь ласка, гору з наших плечей.

Г. МАХАРАДЗЕ,
нач. станції Скочище.
Житомирська область.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: Остап ВИШНЯ, П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 4 (327) (на украинском языке). Підписано до друку 9.II 1956 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2.05 друк. арк.

БФ 03121. Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 570. Тираж 150 000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: PEREC-UA

ДО 38-х РОКОВИН РАДЯНСЬКОЇ АРМІЇ

Мал. БЕ-ША

ЮВІЛЕЙНА МАРКА.